

KOVÁCS KRISTÓF

Ezt majd akkorra, mikor nem

Estére hidegfront éri el hazánkat. Még ha nem is tudjuk pontosan, hogy az hol van. Amikor kettesben vagyunk, véletlenül sem maradunk józanok. Ez nem panaszkodás. Legyen mire fogni. Talán a hűvösebb időtől várunk valami belső enyhülést. Hogy kevésbé legyünk szomjasak. Pedig a kisebb műtétek előtt sem lehet hat-nyolc órával, még vizet sem. Nem tudom, akkor miről beszélénk. Folyton csak meghagyunk valamit, valami túl drága maradékot, fizetős parkolóknak az aprót, szemrehányó utalásokban az igazi mondatokat. Tenyeredbe írod, el ne felejtse, hogy ma nem, ma nem megyünk. Egy-egy napot meghagyunk. Például ezt, ezt majd akkorra, mikor nem leszel. Tét nélküli fogadásokat kötünk, épphogy gondolni, mi lenne... Kicsit beborul. Elér valami hideg. Azt hiszem, minden kelet-európai csókban van egy kis *jobbleszmajd*. Találunk régi, csúsztatott érdekességeket. Lásd, hogy nem hiába. Elvicceljük a kapott eredményeket, a legtöbb választ el sem hisszük. Azt mondod, az nem lehet. Mosolygunk gyávaságból, hogy nem merjük kipróbálni. Még azt sem, amit mondtam, hogyha lelöknéd az üres korsót – mert egyszer rám vetted magad – vajon betörné-e a járólapot. Hátha az is valamit elvált az elválttól.

Egy útra

minden találkozásunkhoz
tartozott egy vonatjegy,
ami megőrizte önmagát véletlenül.
a lejárt bérleteket neked adtam,
ezzel próbáltad látszatnak tettetni
a távolságot köztünk. ami végül sosem
fogyott el. sőt, két szeretkezés közt
kevésbé tudtam elviselni azt, amilyen vagy.
beutaztam önmagam, csak azt nem tudtam meg
pontosan, hogy te hol laksz.
mindig csak beszéltünk és beszéltünk valamiről,
de egyikünk sem mondta el, amit kezdetként
kellett volna, hogy alig leszel majd boldog,
ha már nem találunk több tökéletes alkalmat.
hogy lesznek majd más évszakok is, és hagyni
fogom sokáig kicsengni a telefont,
legalább kelljen várnod. vagy ilyesmi.
hogy az összes kínos slágerzenéről
te fogsz eszembe jutni, amíg tart bennem.
és majd nem marad más egy
rövid estéből, csak az útpára, a trágár buszok
késő menetideje a nedves aszfaltokon.
el kellett volna magyaráznom, hogy
ezekből nem lesz vissza. elfogadva azt,
hogy egyszer a dolgaink nálad vagy
nálam fognak maradni.
ahogy a tárcák mélyén megsárgult jegyek,
amiket végül nem dobtam ki,
pedig feltüntetve áll, hogy csak egy útra szólnak.